

ЛЕТЯЩИЯТ КОРАБ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Един баща отгледал трима сина. По-големите от тях се славели с ума си, а ума на най-малкия не признавал никой, него всички го смятали за глупав.

Веднъж бащата рекъл на синовете си:

— Който от вас построи летящ кораб, той ще получи целия имот след моята смърт.

Наел се да построи такъв кораб най-големият син. Приготвила му майката пълна кошница с храна, а бащата — разни сечива. Сложил момъкът всичко в една торба и тръгнал към гората.

Вървял що вървял, седнал на една височинка да си почине и да похапне. По едно време край него минал прегърбен просяк и помолил за парче хляб. Момъкът не му дал нищо. Отминал си просякът и на прощаване казал:

— Няма да направиш това, за което си дошъл!

От сутрин до вечер работил най-големият син, сякъл дървета. Но не успял да измисли как да построи летящ кораб. Завърнал се в бащината си къща с празни ръце.

Средният син му се подиграл:

— Нищо не можа да направиш ти, неук си! Утре аз ще отида да построя летящ кораб.

Но и с него се случило същото, каквото и с по-големия му брат.

Наел се тогава най-малкият син да построи кораба, но всички взели да му се присмиват:

— Щом по-големите не го построиха, ти, глупако, хич не се и залавяй с това!

Майката не му опекала баница, а бащата не му дал никакви сечива. Пъхнал най-малкият син комат хляб в пазвата си и тръгнал.

Стигнал той в гората, седнал на един пън и се замислил откъде да започне. А старият просяк пак минал край същото място.

Момъкът му дал своя хляб, разказал му за летящия кораб, а просякът обещал да му помогне.

Огледал се юнакът наоколо, изтръгнал няколко дървета с корените, а след това решил да си подремне.

Събудил се и що да види — пред него се бил появил кораб чудо. И какво ли нямало на този кораб — и жълтици, и най-различни неща за ядене! Колкото и да ядеш — храната край няма! Сега юнакът можел

да полети накъдето си ще. И той решил да странствува из белия свят, да се нагледа на всичко.

Щом се издигнал нагоре, всичко, което му идвало на ум, взело да се изпълнява. Помислил си: ще литна над облаците — и в същия миг облаците останали под него. Помислил си: ще се спусна сега надолу — и в същия миг корабът се спуснал.

Много дни и нощи обикалял най-малкият син с летящия си кораб и видял веднъж чудо невиждано: човек, който бяга по-бързо от вятъра, а на двата му крака привързано по едно дърво. Попитал го момъкът:

— Защо бягаш така?

— Бягам, защото ми се бяга. А за да не бягам много бързо и да не се отдалеча много, привързах на краката си по едно дърво.

— Искаш ли да странствуваш с мене по света? Човекът се съгласил.

Литнали те двамата по света, гледат — един човек гризе бреза.

— Какво правиш? — попитали го те.

— Поогладнях и рекох да си хапна. Три брезички схрусках вече за закуска.

— Ела и ти е нас, тук ще се намери нещо по-вкусно за ядене — предложил му момъкът.

Човекът се съгласил.

Полетели тримата заедно. По едно време що да видят — един човек легнал по очи и пие вода от едно езеро. Водата в езерото намалявала просто пред очите им.

— Какво правиш? — попитали го в един глас тримата.

— Ожаднях и както виждате, рекох да пийна водица. Това езеро няма да ми стигне, ще трябва да търся и друго.

— Ела при нас, ние по-добре ще те напоим — поканил го момъкът.

Съгласил се и този човек.

След това момъкът взел на кораба още един юнак, който от хиляда километра виждал комар и го улучвал със стрела, и друг, който чувал как расте тревата, щом долепи ухо до земята. Поканил на кораба най-сетне и трети юнак, който непрекъснато си държал пръста в устата — извади ли си пръста, наоколо настъпвал страшен студ.

И така летели всички юнаци заедно по света. Веднъж те стигнали до един град, където управлявал зъл цар.

Царят тъкмо бил обявил, че този, който иска да се ожени за дъщеря му, трябва да се справи с три трудни задачи. Чул за това най-малкият син и намислил да се ожени за царската дъщеря. Попитал той приятелите си на кораба съгласни ли са да му помогнат. Те се съгласили на драго сърце. Отишъл тогава момъкът при царя и му казал, че се наема да изпълни и трите му желаниа.

Най-напред царят му заповядал да надпревари най-добрите бързоходци на царството. Почнал да бяга заедно е тях юнакът, който привързвал дървета на краката си. Попитали го защо са му дърветата.

— С тях ми е по-лесно да бягам — отвърнал той, че като се спуснал напред, отведнъж надминал всички.

Минало време, задали се царските бързоходци, а юнака с дърветата на краката никакъв го няма. Той бил изпреварил с много останалите бегачи и си рекъл на ума: „Какво съм се разбързал толкова? Я да си подремна!“ Сложил един пън под главата си и заспал. Но чудният стрелец видял това навреме, опънал лъка си, стрелял и избил пъна под главата на бързоходеца. Скочил той, настигнал царските бързоходци, надминал ги и пристигнал пръв.

Задал царят на момъка втора задача: да каже колко показва и колко пъти бие часовникът на една кула, която се намирала на двеста километра от двореца.

Извикал момъкът приятелите си и казал какво иска от тях. Единият погледнал, другият се послушал и после двамата му пошепнали всичко. А момъкът казал на царя:

— Часовникът показва десет часа, а бие дванадесет пъти.

Тогава царят му задал и третата задача: да изяде за една нощ всичката храна, която се намирала в двореца.

Взел момъкът със себе си човека, който гризъл брезите, и отишъл е него в двореца.

Като стигнали там, човекът рекъл:

— Най-напред се наяж ти, но побързай, защото почна ли да ям аз, трошица няма да ти оставя!

Така и станало — той нагълтал даже и съдините.

Справил се момъкът с всички изпитания, а на царя все не му се ще да си даде дъщерята на този необикновен юнак, пристигнал кой знае откъде. И решил да го изпита още веднъж — поискал от него да изпие за една нощ всичкото вино, което се намирало в царската изба.

Слезли в избата и юнакът, който изпивал цяло езеро, се облизал и рекъл на момъка да утоли жаждата си добре, защото започне ли той да пие, капчица няма да му остави.

Така и станало: почнал юнакът да пие вино, изпил всичкото, но не му стигнало; излязъл навън и излочил цялото езеро в градината заедно с тинята. Отишъл сутринта царят и що да види — избата до капка пресушена. Но пак не му се искало да даде дъщеря си. Не можел да измисли той други изпитания и решил да погуби момъка. Поканил го вечерта заедно с приятелите му в една стая и ги затворил там. Седят те, а изведнъж подът под тях пламнал. Царят бил заповядал да запалят отдолу голям огън, искал да ги изгори живи. Тогава единият от приятелите на момъка си извадил пръста от устата и в миг всичко угаснало. Никой не изгорял.

На сутринта царят дошъл да види какво е станало с пленниците му. Надникнал той в стаята и носът му тутакси замръзнал.

Нямало що да прави царят, трябвало да даде дъщеря си за жена на момъка. Скоро вдигнали богата сватба. След смъртта си царят оставил на своя зет цялото царство. Юнакът и жена му често се качвали на летящият кораб и обикаляли из цялата страна, а понякога отивали и в далечни чужди страни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.